



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 92/05
07.09.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Миодрага Вићентијевића и Соње Манојловић, чланова већа, и саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптужених: АА, кога брани адвокат АБ; ББ, кога брани адвокат БВ, због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије и других, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених изјављеним против пресуде Окружног суда у Зајечару К.бр. 68/01 од 7.02.2002. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку којој су присуствовали оптужени АА и његов бранилац и оптужени ББ, дана 7. септембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖЕЊЕМ жалби бранилаца оптужених АА и ББ ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Окружног суда у Зајечару К.бр. 68/01 од 7.02.2002. године и то:

- у односу на оптуженог АА у погледу правне квалификације дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд Србије противправне радње оптуженог описане под тачком I правно квалификује као кривично дело тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије за које га ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 7.децембра 2001. до 7.фебруара 2002. године;

- у односу на оптуженог ББ, само у погледу одлуке о казни, тако што га Врховни суд Србије за кривично дело прикривање из члана 184. став 1. Кривичног закона Републике Србије описаног под тачком II за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом члана 42. и 43. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 7.децембра 2001. до 7.фебруара 2002. године, док се у осталом делу жалбе бранилаца ових оптужених одбијају као неосноване.

Образложење

Окружни суд у Зајечару, побијаном пресудом, огласио је кривим оптужене:

- АА због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) и за то кривично дело га осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 7.децембра 2001. до 7.фебруара 2002. године;

- ББ због кривичног дела прикривање из члана 184. став 1. КЗ РС и за то кривично дело га осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му је урачунато време проведено у притвору од 7. децембра 2001. до 7.фебруара 2002. године.

Истом пресудом оптужени су обавезани да суду на име паушала плате износе од по 500,00 динара и да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 1.690,00 динара, као и да на име имовинско-

правног захтева солидарно исплате оштећеној "ВВ" износ од 80.865,92 динара у року од 30 дана по правоснажности пресуде а за вишак од траженог до досуђеног имовинско-правног захтева оштећеног изузеће се упућује на парницу.

Против напред цитиране пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ из свих разлога предвиђених у члану 367. Законика о кривичном поступку (ЗКП) с предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или иста у погледу одлуке о казни преиначи и оптуженом изрекне блажа казна, а из садржине жалбе произилази да се предлаже да се првостепена пресуда преиначи у погледу правне оцене дела;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат БВ из свих разлога предвиђених у члану 367. ЗКП с предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, или иста преиначи и оптуженом изрекне блажа казна.

У жалбама је стављен захтев да оптужени и браниоци буду обавештени о седници већа у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац поднеском Ктж.бр. 216/05 од 18.02.2005. године предложио је да се уваже изјављене жалбе у корист оптужених и првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог ББ, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ и оптуженог ББ, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, оценио наводе и предлоге који су изнети у жалбама, предлог Републичког јавног тужиоца изнет у цитираном изјашњењу, објашњења датих у седници већа, па је нашао:

- да је жалба браниоца оптуженог АА у погледу правне квалификације и одлуке о казни, основана;

- да је жалба оптуженог ББ у погледу одлуке о казни, основана;

- да побијана пресуда као и поступак који јој је претходио не садржи повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога правилно је нашао да се у радњама оптужених садрже обележја кривичних дела за која су оглашена кривим и осуђени.

Стога се неосновано жалбама бранилаца оптужених указује на битне повреде одредаба кривичног поступка, а оне би се према жалби браниоца оптуженог АА састојале у томе јер је изрека пресуде нејасна и у супротности са садржином изведених доказа, а према жалби браниоца оптуженог ББ јер пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама а дати су контрадикторни са спроведеним доказима, што би упућивало на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, пошто жалбени суд налази да пресуда није донета повредом поступка ове врсте.

Наиме, противно наводима у жалбама, пресуда је јасна и разумљива, садржи непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како су оптужени АА и ББ извршили предметна кривична дела и које су све радње предузели ради извршења истих. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице у извршењу кривичних дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се у жалбама неосновано истиче супротно о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из цитираног законског прописа, али осим делимичног навођења наведеног законског прописа у жалбама није наведено ништа конкретније у чему би се та повреда састојала, због чега је Врховни суд првостепену пресуду испитао само у вези оних повреда на које пази по службеној дужности у

смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, али као што је речено такве повреде нису утврђене, због чега су у том делу жалбе бранилаца оптужених оцењене као неосноване.

Једино што се у жалбама конкретизује у вези ове наведене битне повреде одредаба кривичног поступка је у неоснованим наводима да су разлози контрадикторни са стањем у списима посебно у погледу вредности одузетих ствари са исказом представника оштећеног предузећа и налазу и мишљењу вештака, али имајући у виду и чињеницу да је у међувремену дошло до промене кривичног закона у погледу имовинског цензуса кривичног дела у питању очигледно је да постојање ситних противуречности на које жалбе указују сада немају карактер истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка.

Неосновано се жалбама бранилаца оптужених АА и ББ побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је првостепени суд, на основу правилне оцене изведених доказа у складу са одредбама члана 352. став 1. и 2. ЗКП, одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио. Ова оцена вреди и за субјективне и за објективне чињенице и околности. Те чињенице суд је утврдио не само на основу одбрана оптужених, већ и на основу низа других доказа наведених у првостепеној пресуди које је узео у оцену и правилно оценио, у образложењу пресуде изнео за своје ставове и оцене, исцрпне, правилне, а према томе и за овај суд прихватљиве разлоге. Непотребно је на све те доказе и чињенице поново указивати, због чега ћемо скренути пажњу само на оне које сматрамо најупадљивијим.

Наиме, да је оптужени АА извршио кривично дело тешке крађе из члана 166. КЗ РС првостепени суд правилно утврђује на основу потпуног и недвосмисленог признања овог оптуженог, затим на основу оцене одбране ББ, исказа представника оштећеног предузећа и налаза и мишљења вештака у погледу вредности одузетих ствари. С друге стране између жалбе и пресуде и нема спора да је оптужени извршио ово кривично дело како је то утврђено и изреком побијане пресуде и у суштини се само оспорава вредност одузетих ствари, а и сама жалба на једном месту каже да је и сада то без битног значаја с обзиром на измену кривичног закона у погледу имовинског цензуса као квалификаторне околности.

Што се тиче кривичног дела за које је оптужени ББ оглашен кривим првостепени суд на основу правилне и исцрпне анализе одбране оптужених утврђује чињенично стање као у изреци побијане пресуде. Наиме, правилно првостепени суд имајући у виду чињеницу да се велика количина цигарета и других ствари превози аутомобилом оптуженог ББ у касним ноћним сатима са мрачног и ненасељеног места, поред пута, имајући у виду чињеницу да се они познају од раније, да је оптуженом ББ позната чињеница да је оптужени АА раније осуђиван, правилно из свих тих чињеница и околности првостепени суд закључује да је оптужени ББ знао да се ради о стварима које су прибављене кривичним делом и да их прикрива на начин утврђен изреком првостепене пресуде под тачком II. У вези предњих чињеница првостепени суд је у образложењу своје пресуде изнео за своје ставове и оцене исцрпне и правилне и за овај суд прихватљиве разлоге који се жалбеним наводима и неаргументованим оспоравањем правилности чињеничног стања утврђеног у побијаној пресуди у односу на оптуженог ББ, не доводи у сумњу. Ово тим пре што се у жалбама бранилаца оптужених не истичу такве чињенице и докази који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности које првостепени суд имао у виду и исте правилно оценио.

С обзиром на све то, не стоје тврдње изнете у жалбама бранилаца оптужених да је њихово учешће у извршењу ових кривично-правних радњи погрешно утврђено, то оптужени ББ није знао да се ради о стварима прибављеним кривичним делом, те да су ствари које су одузете мање вредности.

У таквој ситуацији неосновано се жалбама бранилаца оптужених побија првостепена пресуда и по основу из члана 367. тачка 3. ЗКП.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, првостепени суд је извео правилан закључак о правилној оцени радњи оптужених АА и ББ, па је правилно одлучио о њиховој кривици. Правном квалификацијом из изреке првостепене пресуде у односу на оптуженог ББ – члан 184. став 1. КЗ РС – правилно је примењен кривични закон. На основу утврђених чињеница поуздано се закључује да је оптужени ББ извршио ово кривично дело и да се у његовим радњама стичу битна обележја истог за која је оглашен кривим, наравно, субјективне и објективне природе.

Такође, Врховни суд налази да је првостепени суд и у односу на АА на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио тада важећи кривични закон тако што је радњу оптуженог описану

под тачком I квалификовао као кривично дело тешке крађе из члана 166. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС, с обзиром на начин извршења кривичног дела крађе као и вредност прибављања имовинске користи.

Међутим, како је у међувремену од доношења првостепене пресуде ступио на снагу Закон о измена кривичног закона Републике Србије ("Службени гласник РС" бр. 10/2002 од 1.марта 2002. године) и којим је прописано да кривично дело из члана 166. став 3. КЗ РС постоји ако вредност украдених ствари прелази износ од "850.000,00 динара", а став 2. истог кривичног дела постоји ако вредност украдених ствари прелази износ од "300.000,00 динара" изостао је из радње оптуженог овај квалификаторни елемент наведеног кривичног дела јер је несумњиво утврђено да је оптужени својим противправним радњама остварио имовинску корист у износу од 321.492,40 динара, па противправна делатност оптуженог АА сада садржи законски елемент бића кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС којом одредбом је, пошто је реч о делу мање друштвене опасности запрећена и блажа казна, како у односу на посебни законски минимум, тако и у односу на посебни законски максимум казне.

Одредба члана 4. став 2. КЗ СРЈ приписује, да ако је, после извршења кривичног дела измењен закон, примениће се онај који је блажи за учиниоца, при чему је та примена облигаторна, ако је кривични закон измењен после извршења кривичног дела, а учиниоцу још није изречена правноснажна судска пресуда.

Зато је Врховни суд у том делу уважио жалбу браниоца оптуженог АА, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела оценивши да радње оптуженог садрже законске елементе бића кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 2. у вези става 1. тачка 1. КЗ РС.

Испитујући побијану пресуду погледу одлуке о казни Врховни суд налази следеће:

У односу на оптуженог АА, имајући у виду измењену правну квалификацију дела, на блажу, и дајући утврђени олакшавајући, а и отежавајућим околностима због раније осуђиваности оптуженог онај значај који у случају овог оптуженог и заслужују и да се у жалби браниоца оптуженог не наводе неке значајније околности које од стране првостепеног суда нису цењене а које би могле имати утицаја на казну, Врховни суд је оптуженог АА осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, налазећи да ове казне одговарају тежини кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца и да ће се истом постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ, па се стога супротни наводи у жалби браниоца оптуженог АА оцењују као неосновани.

У односу на оптуженог ББ, Врховни суд одлучујући о казни, налази да утврђене олакшавајуће околности од стране првостепеног суда, наведене у образложењу побијане пресуде, којима је дат карактер особито олакшавајућих околности оправдавају изрицање блаже казне од оне коју је изрекао првостепени суд, па је оптуженом изречена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца, у уверењу да ће се истом постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 33. КЗ СРЈ, па је у том смислу уважењем жалбе браниоца овог оптуженог и преиначена првостепена пресуда.

Из изнетих разлога, на основу члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Мирјана Пузовић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

дц